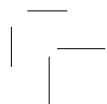
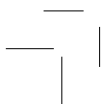

Griezel & Co.

Deel 1

De Monsterkermis

Gustaaf Glibber

Griezel & Co.

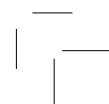
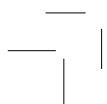
Deel 1

De Monsterkermis

Gustaaf Glibber

ZILVERSPoor

Eerder verschenen van Peter van Roermund:

De serie *de boeken van Terra Fabula*:

Boek 1: Het vergeten koninkrijk

Boek 2: Het zilveren labyrint

Boek 3 verschijnt februari 2018

© 2017 Peter van Roermund

© 2017 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Cocky van Dijk

Typografie: Studio Zilverspoor

Omslagontwerp: Bonive

Omslagfoto: Sara Winter en Lightspring/shutterstock.com

Auteursfoto: David Boscan Arraga

Eerste druk, oktober 2017

Tweede druk, november 2018

ISBN 978 94 6308 088 0

NUR 283

Meer over de auteur en deze serie kunt u ook vinden op:

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

www.artbooksshop.com

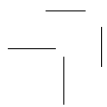

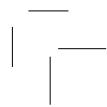
Griezel & Co.

Deel 1

De Monsterkermis

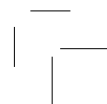
Gustaaf Glibber

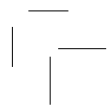
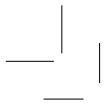

Voor jou,
als je van griezelen en grappen houdt.
En hersenspaghetti.

PROLOOG

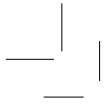
Aan kinderen overal, groot en klein:
geloof het niet als iemand je vertelt
dat wij monsters maar rare verzinsels zijn.

In het donker van de nacht sluipen wij rond
en verschijnen als schimmen in enge dromen.
Om plots te verdwijnen bij de morgenstond
onder huizen of achter de bomen.

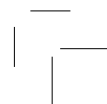
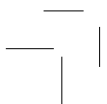
Hoor je grommen op jouw kamer in de vroege
uren?
Blijf er weg, verstop je gauw, het is niet pluis.
Waar schaduwen en akelige ogen jou begluren
van geesten, vreemde beesten, van gedrochten en
gespuis.

Nu wil je misschien vragen
waarom wij houden van sidderen en beven,
het leuk vinden om kinderen schrik aan te jagen
en hen griezelavonturen te laten beleven.

Ongemanierd zijn wij, maar zeker niet kwaadaar-
dig.
Wij houden van slurpen, slobberen, van smakken
zo fijn.
Noem ons volk hoogstens eigenaardig.
Voor ons hoeft je niet bang te zijn.

Durf je dit boek open te slaan zonder te vrezen?
Dan heb je zonder meer ons verhaal verdiend.
En als je het met plezier hebt gelezen,
noem ons, de Monsterlingen, dan jouw vriend!

HOOFDSTUK I

HET VREEMDE DINGEN MUSEUM

Frederick bewonderde het vogelskelet dat hij na dagenlang prutsen en priegelen bijna had voltooid. Alleen de snavel ontbrak. De lege oogkassen staarden hem vanuit de bleke schedel aan. Eigenlijk was het meer een bij elkaar geraapt zootje. Alsof verschillende bouwpakketten door elkaar gehusseld waren. Het bestond uit onderdelen van allerlei vogels en was daarom nogal opmerkelijk te noemen. Een vogel als deze had nooit echt bestaan. Dat was zeker. Laat staan dat het dier ooit had gevlogen, want de vleugels zaten ondersteboven. Maar dat vond Frederick juist mooi. De vogel was een kunstwerk.

Met een kwastje bracht hij een kloddertje lijm aan op de snavel en zette hem met een pincet vast op de schedel. Nu mocht hij niet bewegen, knippen met zijn ogen, niezen of de hik krijgen. Voor de zekerheid hield hij ook zijn adem in. Na enkele doodstille seconden liet hij de snavel voorzichtig weer los.

Hij bevestigde het dier op een afgebroken tak om het wat meer dramatisch effect te geven. Met gespreide vleugels zag het eruit alsof het elk moment kon wegvliegen. Of in ieder geval een wild

flapperende poging daartoe die zeer hoogstwaarschijnlijk zou mislukken.

‘Ziezo. Af. Jij kan weer kwetteren.’ Hij sloeg zijn handen met in elkaar gehaakte vingers achter zijn hoofd en leunde achterover. Met een tevreden glimlach bekeek hij het eindresultaat. Van alle skeletten die hij in elkaar had gezet – en dat waren er heel wat – was dit veruit de mooiste.

‘Maar waar zullen we jou eens een plekje geven?’ mompelde Frederick. Hij keek zijn kamer rond, op zoek naar een geschikte plek. Het was een museum van skeletten, opgezette dieren en ongewone uitvindingen die hij uitermate nuttig vond. Eigenlijk was alles op zijn kamer raar. Hij was verzot op vreemde dingen, die hij soms zomaar op straat of bij de vuilnis vond. Er viel altijd wel iets van te maken. Zoals een rugpuistuitknijper. Daar was hij heel trots op. Tot zijn spijt had hij nog nooit een puist op zijn rug gehad. Wel op het puntje van zijn neus. Maar hij was bang dat hij na het gebruik van de rugpuistuitknijper geen neus meer zou overhouden.

Overal lagen werktekeningen en verfrommelde papiertjes waarop krabbels waren neergezet. Ook stonden er modellen van rare apparaten die vast en zeker een of ander doel zouden dienen. Een sokkenbinnenstebuitendraaier bijvoorbeeld. Die gebruikte Frederick vooral om papierpropjes mee weg te schieten. De snottebelafveger, een geweldige remedie tegen een druipneus, maar die veel geschikter was om schoenen mee te poetsen. Of de praktische oorpulker met opvangbakje, die hij gebruikte om zijn tekenpotloden in te doen. Want oorpulken vond hij vies.

De muren van Fredericks kamer hingen vol met lijstjes met daarin uitgebreide verzamelingen van insecten. Achter het glas zaten vlinders, tor-

ren, kevers en sprinkhanen en andere eigenaardige beestjes die met spelden op hun plek werden gehouden. Op de planken van de overvolle kasten stonden glazen stolpen in allerlei formaten waaronder hij de skeletten tentoonstelde die hij stuk voor stuk met veel geduld in elkaar had gezet. Zijn kamer oogde nog drukker dan een die-rentuin. Alleen waren de dieren die hier stonden al een tijdje dood.

‘Daar is nog een plekje vrij.’ Frederick wees naar twee scheve skeletten. ‘Tussen de uil en de waterrat. Denk ik.’ Hij wist eerlijk gezegd niet helemaal zeker of de namen wel bij deze dieren hoorden. Hij had bijvoorbeeld nog nooit een waterrat met twee hoorntjes van een hertje gezien. En een uil met vier poten en een eendenbek ook niet. Maar hij had ze overgehouden en vond het helemaal niet slecht staan. ‘Met hen zal je het vast goed kunnen vinden,’ besloot Frederick terwijl hij de uil en de waterrat opzij schoof.

Een ‘plok’ zorgde ervoor dat hij zijn hoofd weer terugdraaide naar de vogel. De snavel was ervan af gevallen! Zelfs de kop hing een beetje schuin naar beneden. Het beestje zag er op deze manier wel heel triest uit.

‘Prut,’ zei Frederick in zichzelf. Hij pakte snel zijn pincet en plukte de snavel tussen de scheve knikpoten vandaan, waarvan hij heel creatief de linker- en rechterpoot van plek had verwisseld. ‘Niet zo sip, mijn halfvergane vriend, ik heb je zo weer opgelapt.’ Hij blies tegen het kloddertje lijm op de snavel om het wat meer uit te laten harden. Daarna bracht hij de pincet langzaam en met ingehouden adem naar de kop van de vogel.

‘BOOOONGGGGGGG!’ galmde het door het kasteel. De lijstjes aan de muren zwiepten heen en weer. Het was alsof de insecten tot leven waren

gekomen en probeerden te ontsnappen. Onder zijn elleboog voelde Frederick zijn bureau trillen. Hij hield de pincet met de snavel nog steeds in de lucht, heel stil en precies op de plek waar de kop van de vogel zat. Maar voor zijn ogen donderde de vogel met een rammelend geluid in elkaar. Het arme beest was veranderd in een berg van botjes en klodders lijm. De schedel lag er ondersteboven bovenop.

Frederick zuchtte en liet zijn schouders hangen. 'Waarom gebeurt dit altijd als ik bijna klaar ben? Zo krijg ik hem nooit af!' De dag ervoor was hetzelfde gebeurd met het eendkonijn en de hamsterspecht. Hij gooide hopeloos de snavel boven op de botjesberg. Nu moest hij weer helemaal opnieuw beginnen. *Was de lijm niet sterk genoeg? Het ijzerdraad? Of misschien moeten ze gewoon een onschuldige belletje gebruiken om het ontbijt aan te kondigen.* Hij zuchtte. *In plaats van een gong die het kasteel uit elkaar laat vallen...*

Hij stond met tegenzin op van zijn bureaustoel en sjokte naar de deur van zijn kamer. Zijn kunstwerk moest maar wachten.

Dit is dodelijk vermoeiend... Voor mijn skelet ook...

Op de gang was het veel kouder dan op Fredericks kamer, waar in de koude decembermaand elke dag een behaaglijk haardvuur brandde. Het kasteel was niet alleen ijskoud, maar ook bijzonder tochtig. Frederick was er inmiddels aan gewend om zelfs binnen een dikke muts, sjaal en wanten te dragen. Een enkele keer, als het zo koud was dat hij zich op de Noordpool waande, droeg hij wel drie jassen over elkaar.

Frederick pakte zijn muts die aan een haakje bij de deur van zijn kamer hing en trok deze tot over zijn veel te grote oren (dat vond hij zelf) en sloeg

de sjaal over zijn schouder. Hij stak zijn handen in rode wanten en opende de deur.

Voor zijn dertien jaar was Frederick veel te lang en slungelig, net als zijn armen. Die hadden wat hem betreft geen spieren en waren zo dun als een bezemstok. Dertien was zijn geluksgetal. Met zijn uiterlijk had hij minder geluk. Door zijn bleke gezicht en spitse neus was hij net een van de skeletten die hem op zijn kamer gezelschap hielden. Onder zijn muts stak aan alle kanten piekerig zwart haar vandaan. Het liefst zou hij de hele dag met dat ding over zijn gezicht lopen, met gaten erin geknipt om door te kunnen kijken. En als de muts groot genoeg zou zijn ook de rest van zijn lijf. Hij sloot de deur en vertrok.

‘Een nieuwe dag...’ Die mocht van hem nu al voorbij zijn. Het was er een als alle dagen. Lang, koud en saai.

Slenterend door de gang, in de richting van de eetzaal, had hij medelijden met zichzelf. Als hij heel oud zou worden, dan stonden hem nog een hoop van dit soort dagen te wachten. Eigenlijk wilde hij het liefst de hele dag op zijn kamer blijven. Dan kon hij ongestoord werken aan zijn skeletten die waarschijnlijk ooit dood waren gegaan uit pure verveling.

Het kasteel waarin Frederick woonde was erg oud en verre van mooi. Toch voelde hij zich er thuis. Hij kende alle verborgen plekjes en had er als kind grootse avonturen beleefd met zijn afgebroken houten zwaard en een speelgoedpaard zonder hoofd.

Wandtapijten van romantische landschappen met hier en daar een verdwaald herderinnetje hingen versleten aan de muren. Alles wat aan weerszijden van de gang op sokkels en in vitrines stond was dof, stoffig of werd met touwtjes bij

elkaar gehouden. Frederick moest goed opletten dat zijn voet niet achter een van de scheuren in de fletse vloerkleden bleef haken. Vlak bij het schilderij waarop een van zijn voorvaderen heldhaftig op een paard zat, stapte hij over een gat in de vloer. Het kasteel was in verval geraakt en Frederick wist niet beter dan dat alles bedekt was met een grauwe sluier van stof en spinnenwebben.

Frederick gleed naar beneden over de trapleuning die aan alle kanten wiebelde en kraakte. Hij roetsjte langs statige portretten die de stamboom van zijn familie vormden. Hij hoorde de stem van zijn oom in zijn hoofd vermanend tegen hem roepen: *Frederick Albrecht Diederick Nicolaus Maxmilliaan Wilbert Von Grimwald!*

Zijn oom vond het namelijk onwaardig als een jonkheer de trap op een andere manier gebruikte dan bedoeld was. Frederick hoorde zich te gedragen in het kasteel waarin zijn adellijke familie al zeker achthonderd jaar woonde. Maar zijn oom had kennelijk nog steeds niet in de gaten dat de rijkdom van het Grimwald Slot al lang geleden was verdwenen.

De stamboom waar Frederick aan voorbijgleed was zo uitgebreid dat deze over de gehele lengte van de trap naar beneden liep. Net als de schilderijlijsten was de familie een bont gezelschap van dames en heren. Op elk portret, op Fredericks weg naar beneden, zag de kleding er steeds armzaliger uit. Het familiekapitaal werd met de eeuwen minder totdat er niets meer was overgebleven.

‘Goedemorgen pa, goedemorgen ma,’ zei Frederick tegen de laatste twee portretten waar hij langs zoefde. Dit was elke ochtend het vaste ritueel. Toen hij nog een baby was, waren zijn vader en moeder op een winterse dag verdwenen tijdens een wandeling door het Zwarte Woud. Na enkele

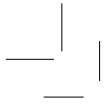

dagen werden Roderick en Elfrida Von Grimwald als twee ijsstandbeelden teruggevonden. Frederick kon zich er niets van herinneren. Hij was nog maar drie maanden oud toen het gebeurde. Hij wist niet wat het was om een vader en moeder te hebben, omdat hij ze nooit had gekend. Het enige wat hij had waren hun portretten. Soms zat hij urenlang op de trap naar hen te staren. Dan probeerde hij zich voor te stellen hoe zijn ouders eruit zouden zien als ze nog hadden geleefd. Soms spraken ze tegen hem, in zijn gedachten. Het was een vreemd soort gemis, zonder verdriet.

Onder aan de trap maakte Frederick een behendig sprongetje van de leuning en landde met een plof op een vloerkleed. Enkele motten vlogen op en dwarrelden om zijn hoofd. 'Ook een goe-demorgen voor jullie.' Hij was zo aan ze gewend geraakt dat hij niet eens meer zijn best deed om ze te verjagen.

De grote hal was net zo troosteloos als de rest van het kasteel. De statige schilderijen waarop generaties van familieleden waren vereeuwigd, waren door diezelfde eeuwen zo vuil geworden dat sommige portretten bijna niet meer te herkennen waren. De rode gordijnen die tussen de zuilen hingen waren zo aangetast door de tijd dat ze, net als de tapijten, grote gaten en scheuren hadden. De kroonluchter in het midden van de hal hing scheef als een zinkende boot. De kristallen hadden hun glinstering verloren. De rijkdom van vroeger was weg.

Frederick stak de hal over. De motten vlogen een stukje met hem mee. Een van de deuren naar de eetzaal was uit zijn scharnieren gebroken en half voor de opening tegen de muur gezet. Dat was al jaren zo. Frederick glipte door de kier naar binnen zonder de deur aan te raken, want het ge-

vaar bestond dat alles in elkaar zou denderen. Bij binnenkomst bleef hij stokstijf staan, alsof hij door de bliksem was geraakt. Er was iets mis.

